

Tél

Nagy Gábor Miklós:

Február

Nagy Gábor Miklós költészete meglepetés. Szívesen használna az ember rá olyan bombasztikus jelzőket, mint rebellis alkat, lévén szembe megy a XX. században a formai kötöttségektől sikeresen megszabadult líra jelenlegi divatirányzataival. Ő csak azért sem szabadon versel, hanem lány hullámverésű hexameterekbe burkolva áramoltatja a gyanútlan olvasó felé impresszióit.

– Micsoda csapda! Ebben az ideges korban nyugalommal, harmóniával, a gyermekkor tudat alá bevésődött édes nosztalgiáival támad. Ezzel szemben talán még a kor legmozgalmárabb ízléstdiktátorai is tehetetlenek. Maximum bosszantja őket, mert hiszen még egy jólesőt sem fintonoghatnak, mivel a hexameterekbe öltöztetett tartalmon esztétikai fogást találni sem lehetséges. Az a meglepő helyzet állt elő, hogy Nagy Gábor Miklós talán azért versel hexameterekben, mert szeret hexameterekben verselni. És ki tudja, talán éppen ez valami ténylegesen újnak a nyitánya. Túl a szabadság kényszeres akarásán maga a szabadság. Amikor ragaszkodhatunk harmóniában megélt pillanatainkhoz, s miként a japán metszetek finom vonalaira bízták egykor a mesterek, újra kerül lehetőség Európában létezésünk szeretetét hexameterekbe vésni örök időkre.

(Szerk.)

Nagy Gábor Miklós

Február

(Kalendárium)

Farsangkor jó forralt bor melegít, s a tepertős
házi pogácsa. Az ablakodon még néha virág nő
jégből, s tűnik a semmibe gyorsan a reggeli fénnel.
Dermedt végtagodat mozgasd! Múlóban a tél már.